

II SA/Op 148/23, Zasady sporządzania planu miejscowego - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu

LEX nr 3589470

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu

z dnia 29 czerwca 2023 r.

II SA/Op 148/23

Zasady sporządzania planu miejscowego

TEZA aktualna

Zasady sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania przez uprawnione organy polityki przestrzennej, dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego jest związane ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń oraz standardów dokumentacji planistycznej.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Krzysztof Bogusz.

Sędziowie WSA: Beata Kozicka, Daria Sachanbińska (spr.).

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2023 r. sprawy ze skargi Gminy Skarbimierz na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Opolskiego z dnia 10 marca

2023 r., nr IN.VII.743.19.2023.AB w przedmiocie stwierdzenia nieważności części uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1) uchyla zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze w części obejmującej punkt 4 sentencji tego rozstrzygnięcia,

2) w pozostałym zakresie skargę oddala.

Uzasadnienie faktyczne

W dniu 6 lutego 2023 r. Rada Gminy Skarbimierz, działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40), zwanej dalej u.s.g., oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.z.p., po stwierdzeniu zgodności ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Skarbimierz, przyjętego uchwałą Nr XXXVI/258/2010 Rady Gminy Skarbimierz dnia 25 lutego 2010 r., i uchwały Rady Gminy Skarbimierz Nr XXVI/214/2021, podjęła uchwałę Nr XXXVIII/283/2023 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Skarbimierz (dalej w skrócie: plan miejscowy lub plan).

Powyższa uchwała wraz z załącznikami i dokumentacją prac planistycznych wpłynęła w dniu 10 lutego 2023 r. do Wojewody Opolskiego, jako organu nadzoru, w celu oceny jej zgodności z prawem.

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających organ nadzoru pismem z dnia 8 marca 2023 r. zawiadomił Przewodniczącą Rady Gminy Skarbimierz o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W piśmie z dnia 9 marca 2023 r. Wójt Gminy Skarbimierz przedstawił wyjaśnienia odnośnie do zarzutów sformułowanych przez organ nadzoru.

Następnie Wojewoda Opolski, działając na podstawie art. 91 ust. 1 u.s.g. oraz art. 28 u.p.z.p., rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 10 marca 2023 r., nr IN.VII.743.19.2023.AB, stwierdził częściową nieważność uchwały Nr XXXVIII/283/2023 w zakresie:

1. zwrotu "i uchwały Rady Gminy Skarbimierz Nr XXVI/214/2021" zawartego w pierwszym zdaniu uchwały,

2. § 1 ust. 2 pkt 5,

3. załącznika nr 5,

4. § 9 ust. 9 pkt 7.

Rozstrzygnięcie to zostało doręczone Przewodniczącemu Rady Gminy w dniu 10 marca 2023 r. za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Uzasadniając podjęte rozstrzygnięcie, Wojewoda wskazał, że analiza przedłożonej uchwały, dokumentacji prac planistycznych oraz wyjaśnień Gminy

wykazała istotne naruszenie art. 20 ust. 1 u.p.z.p. przez oparcie kontrolowanej uchwały na zgodności z uchwałą Nr XXVI/214/2021 Rady Gminy Skarbmierz z dnia 29 grudnia 2021 r. w sprawie opinii o lokalizacji inwestycji polegających na budowie farm fotowoltaicznych na terenach produkcyjnych, usługowo-produkcyjnych oraz terenach rolnych klas IV, V, VI oraz nieużytkach położonych w granicach Gminy Skarbmierz, a także przez zawarcie w uchwale treści, które nie znajdują umocowania w obowiązujących przepisach prawa, czyli załącznika nr 5 stanowiącego wskazaną uchwałę z dnia 29 grudnia 2021 r. Ponadto Wojewoda stwierdził istotne naruszenie art. 9 ust. 4 u.p.z.p. przez dopuszczenie realizacji na obszarze planu instalacji odnawialnych źródeł energii: "farm fotowoltaicznych o wyższych mocach na terenach rolnych klas IV, V, VI oraz nieużytkach, a także na terenach usługowo-produkcyjnych odpowiednio do potrzeb inwestora" (§ 9 ust. 9 pkt 7 planu), pomimo że obszary takie nie zostały uprzednio wskazane w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Dalej organ argumentował, że art. 20 ust. 1 u.p.z.p. stanowiący podstawę uchwalenia każdego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego daje radzie kompetencje do stwierdzenia zgodności podejmowanej uchwały wyłącznie ze studium gminnym. Przepis ten określa także zawartość uchwały planistycznej, w tym przewiduje, że rozstrzygnięcia stanowiące załączniki do uchwały dotyczą sposobu rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobu realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasad ich finansowania zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Żadne inne treści i załączniki nie mogą być częścią uchwały w sprawie planu miejscowego. Wojewoda podkreślił, że w myśl zasady demokratycznego państwa prawa organy gminy mogą podejmować tylko takie działania, do których wprost upoważnia je przepis prawa, a brak jest przepisów, które pozwalałyby na rozbudowanie treści uchwały w sprawie planu miejscowego o inne elementy niż określone w art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Jeśli zaś chodzi o zarzut naruszenia art. 9 ust. 4 u.p.z.p. organ nadzoru wskazał, że w § 9 ust. 9 pkt 7 uchwały odnośnie do dopuszczonej mocy tych urządzeń plan posługuje się nigdzie niezdefiniowanym pojęciem "wyższych mocy". Uznać zatem należy, że plan nie dokonuje żadnych ograniczeń co do zainstalowanej mocy przyszłych farm fotowoltaicznych, a to rodzi obowiązek po stronie organów gminy uprzedniego wskazania obszarów ich lokalizacji w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, stosownie do art. 10 ust. 2a u.p.z.p. Tymczasem obowiązujące Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Skarbmierz, przyjęte uchwałą Nr XXXVI/258/2010 Rady Gminy Skarbmierz z dnia 25 lutego 2010 r., nie przewiduje żadnych obszarów dla lokalizacji urządzeń fotowoltaicznych. Według Wojewody Rada Gminy Skarbmierz musi zadecydować o lokalizacji instalacji z odnawialnych źródeł energii zgodnie z art. 10 ust. 2a u.p.z.p. przez zmianę swojego Studium, a dopiero potem dokonać ich lokalizacji na podstawie planu miejscowego.

W skardze na opisane wyżej rozstrzygnięcie nadzorcze z dnia 10 marca 2023 r. Gmina Skarbmierz (zwana

dalej również Gminą, skarżącą) zarzuciła naruszenie interesu publicznego, tj. art. 1 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p., przez jego nieuwzględnienie, oraz naruszenie art. 3 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2010 r. Nr 155, poz. 1043) przez jego nieuwzględnienie i niezastosowanie.

Na tej podstawie Gmina wniosła o uchylenie kwestionowanego rozstrzygnięcia nadzorczego i utrzymanie w mocy uchwały Rady Gminy Skarbimierz Nr XXXVIII/283/2023. Gmina domagała się również zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz przeprowadzenia rozprawy.

W motywach skargi Gmina podniosła, że w art. 3 ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 6 sierpnia 2010 r. wprowadzono zapis, że obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz plany zagospodarowania przestrzennego województw zachowują moc, co oznacza, że rada gminy nie musi wprowadzać zmian w studium. Ponadto w Studium ustalono, że w celu obniżenia negatywnego wpływu zanieczyszczeń do powietrza należy (między innymi) wprowadzić alternatywne, ekologiczne systemy wytwarzania ciepła i energii, czyli Rada wprowadziła ustalenie zbieżne z nowymi przepisami, dlatego zarzut o braku zgodności ze Studium jest również niezgodny z treścią Studium. Gmina wyjaśniła, że Studium w sposób ogólny, ale dostatecznie konkretnie wyznaczyło możliwość sytuowania wszelkich instalacji wytwarzania energii, w tym farm fotowoltaicznych, i to na wszystkich gruntach, w tym również klasy IV, V, VI oraz na nieużytkach, a także na terenach usługowo-produkcyjnych. Dalej Gmina analizowała treść art. 10 ust. 2a u.p.z.p. i dostrzegła, że ustawodawca nie zdefiniował użytego w nim pojęcia "ustalenie rozmieszczenia" urządzeń, zatem należy sięgnąć do jego słownikowego znaczenia i przyjąć, że rozmieszczenie to "występowanie w przestrzeni", rozmieścić - rozmieszczać to "ulożować w różnych miejscach kogoś lub coś". Zdaniem skarżącej obecnie obowiązujące Studium dokonuje takowego rozmieszczenia, wskazując każdy teren jako właściwy do rozmieszczenia urządzeń. Skarżąca odnotowała też, że Wójt Gminy Skarbimierz zwrócił się do Rady Gminy o wydanie opinii w formie uchwały w sprawie lokalizacji inwestycji polegających na budowie farm fotowoltaicznych na terenach produkcyjnych, usługowo-produkcyjnych oraz na terenach rolnych i nieużytkach położonych w granicach Gminy Skarbimierz, zaś Rada potwierdziła zgodność lokalizacji farm fotowoltaicznych z zapisami Studium. Opinia Rady w tym przedmiocie jest "prawomocna" i nie można podważać jej legalności. Gmina podkreśliła, że ochrona powietrza przez budowę farm fotowoltaicznych jest w interesie publicznym, dlatego stwierdzenie częściowej nieważności zapisów uchwały Rady Gminy w sprawie opinii dotyczącej farm fotowoltaicznych, jako niezgodnych z kryterium legalności, stoi w sprzeczności z interesem publicznym. W podsumowaniu stwierdziła, że organ nadzoru unieważniając zapisy związane z opinią Rady

oraz niestosując art. 3 ustawy nowelizującej, poczynił błędne ustalenia dotyczące art. 9 ust. 4, art. 10 ust. 2a, art. 20 ust. 1 u.p.z.p. "Szczególnym przypadkiem" jest zaś unieważnienie § 9 ust. 9 pkt 7 uchwały, któremu organ nadzoru zarzuca brak wyznaczenia terenu na farmy fotowoltaiczne, pomimo że teren "jest określony w podobnej formie jak w art. 10 ust. 2a". Dodała jeszcze skarżąca, że § 9 ust. 9 pkt 7 uchwały jest niezwykle istotny ze względu na interes publiczny i "może być ustalony nie tylko w oparciu o uchwałę opiniującą, ale też w oparciu o nadal obowiązujące Studium".

W odpowiedzi na skargę Wojewoda Opolski wniósł o oddalenie skargi, podtrzymując w całości stanowisko i argumentację przedstawione w rozstrzygnięciu nadzorczym.

Na rozprawie Wójt Gminy Skarbimierz podtrzymał skargę oraz wnioski i wywody w niej zawarte. Ponadto przybliżył okoliczności towarzyszące działaniu Rady Gminy, która w 2008 r. podjęła uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia planu, a dopiero w 2022 r. uchwaliała plan miejscowy. Odnotował, że w tzw. międzyczasie weszła w życie ustawa z 2021 r. dotycząca nowych norm dopuszczalnych OZE. Końcowo nie zgodził się z zarzutem Wojewody, że według przepisów u.p.z.p. uchwała Rady Gminy z dnia 29 grudnia 2021 r. nie może być załącznikiem do uchwały o planie miejscowym, ponieważ ustawa tego nie zakazuje.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2492) sądy administracyjne kontrolują działalność administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. W ramach tak zakreślonej kognicji sąd bada, czy przy wydaniu zaskarżonego aktu nie naruszono przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania.

Stosownie do art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm.), dalej zwanej w skrócie p.p.s.a., kontrola sprawowana przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego. Dokonując oceny legalności w tym zakresie, sąd bada, czy akt nadzoru, z uwagi na jego formę, treść rozstrzygnięcia, argumentację uzasadnienia i tryb wydania, odpowiada przepisom prawa.

Na zasadzie art. 148 p.p.s.a., uwzględniając skargę jednostki samorządu terytorialnego na akt nadzoru, sąd uchyla ten akt.

Przedmiot kontroli sądownoadministracyjnej w niniejszej sprawie stanowi rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Opolskiego z dnia 10 marca 2023 r., którym stwierdzono częściową nieważność uchwały Rady Gminy Skarbimierz z dnia 6 lutego 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Skarbimierz.

Zgodnie z art. 91 ust. 1 cyt. wyżej ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, nadal zwanej w skrócie u.s.g., uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Stosownie do art. 98 ust. 1 u.s.g. rozstrzygnięcia organu nadzorczego dotyczące gminy podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia ich doręczenia. Wedle ust. 3 tego przepisu do złożenia skargi uprawniona jest gmina lub związek międzygminny, których interes prawny, uprawnienie albo kompetencja zostały naruszone. Podstawą do wniesienia skargi jest uchwała lub zarządzenie organu, który podjął uchwałę lub zarządzenie albo którego dotyczy rozstrzygnięcie nadzorcze. Z akt sprawy wynika, że spełnione zostały wymogi dopuszczalności kontroli sądownoadministracyjnej. Skarga dotyczy bowiem aktu, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 7 p.p.s.a. i wniesiona została w przepisany prawem terminie. Zachowano również wymogi proceduralne wynikające z art. 98 ust. 3 u.s.g., gdyż skarżąca przedłożyła uchwałę Rady Gminy Skarbimierz z dnia 20 marca 2023 r., stanowiącą podstawę do wniesienia skargi.

Odnotować należy także, że uchwała z dnia 6 lutego 2023 r. objęta zaskarżonym rozstrzygnięciem nadzorczym została doręczona Wojewodzie Opolskiemu w dniu 10 lutego 2023 r., natomiast rozstrzygnięcie nadzorcze zostało wydane w dniu 10 marca 2023 r., czyli w ustawowym terminie przewidzianym w art. 91 ust. 1 u.s.g. Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało zatem wydane z zachowaniem ustawowego terminu.

W rozpoznawanej sprawie wskazać nadto trzeba, że sposób kontroli sądowej wyznacza treść przepisu art. 28 ust. 1 cyt. już wyżej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nadal zwanej u.p.z.p., zgodnie z którym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Przytoczony przepis, ustanawiający przesłanki nieważności uchwał o studium i planie miejscowym, stanowi zatem *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., co oznacza, że zarówno wyrok sądu administracyjnego stwierdzający nieważność uchwały w sprawie planu miejscowego, jak i rozstrzygnięcie nadzorcze tej treści, mogą być wydane w przypadku zaistnienia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Inne naruszenia prawa, niewymienione w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., należy traktować jako nieistotne w rozumieniu art. 91 ust. 4 u.s.g., a więc niebędące przyczyną nieważności uchwały o planie miejscowym.

W niniejszej sprawie kontroli Sądu podlegało więc to, czy Wojewoda w sposób zgodny z prawem skorzystał z przyznanej mu przywołanymi przepisami kompetencji nadzorczej, a tym samym, czy prawidłowo - kwestionując legalność uchwały - stwierdził jej nieważność w zakresie określonym w

zaskarżonym rozstrzygnięciu. W pierwszej kolejności wyjaśnić zatem przyjdzie, że zasady sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania przez uprawnione organy polityki przestrzennej, dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego jest związane ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń oraz standardów dokumentacji planistycznej. W odniesieniu do planu miejscowego jego zawartość (tekstową i graficzną) określają przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p.

W niniejszej sprawie jednym z powodów wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego było stwierdzenie przez Wojewodę, że kontrolowana uchwała narusza art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Zgodnie z tym przepisem plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Przyniesiony przepis stanowi o formie prawnej uchwały, określając przy tym czynności, jakie muszą być podjęte w związku z uchwaleniem planu, czyli m.in. stwierdzenie, że plan nie narusza ustaleń studium. Brak jest natomiast podstaw prawnych do tego, by powyższy wymóg rozciągać na inne rozstrzygnięcia czy akty. Tak więc stwierdzenie przez Radę - w zdaniu pierwszym uchwały - zgodności uchwalonego planu miejscowego z uchwałą Nr XXVI/214/2021, w sposób oczywisty narusza omawiany przepis, sugerując jednocześnie, że jest to niezbędny element trybu podjęcia przedmiotowej uchwały. Słusznie też stwierdził Wojewoda, że art. 20 ust. 1 u.p.z.p. określa - w sposób kompletny - zawartość uchwały, w tym rodzaj załączników, wśród których nie wymienia załącznika o takiej materii jak załącznik nr 5 do zaskarżonej uchwały w postaci uchwały Nr XXVI/214/221. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z zasadą legalności (art. 7 Konstytucji RP) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Rada Gminy - jak słusznie dostrzegł Wojewoda - obowiązana jest zatem przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może rozbudowywać treści uchwały o inne elementy niż wymienione w art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Ponadto wedle zasady określonej w art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, przy czym ustawa określa zasady i tryb ich wydawania. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że w hierarchii źródeł prawa akty prawa miejscowego zajmują pozycję zależną, gdyż są uwarunkowane normami zawartymi w aktach prawnych wyższego rzędu i z tego względu nie mogą regulować materii nieobjętej regulacjami tego aktu, jak również

zawierać zapisów pozostających z nimi w sprzeczności. Regulacje w nim zawarte mają bowiem na celu jedynie uzupełnienie ustawowych przepisów powszechnie obowiązujących. Decentralizacja procesu tworzenia przepisów wykonawczych do ustaw, w postaci prawa miejscowego, zakłada co prawda zróżnicowanie ich treści, ale to zróżnicowanie może sięgnąć do granic wyznaczonych przez prawo (por. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt II SA/OI 189/16 i powołane tam piśmiennictwo, dostępny na stronie internetowej Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych - <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Z powyższych względów Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do istotnego naruszenia przez Radę Gminy art. 20 ust. 1 u.p.z.p., co uzasadniało stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w zakresie określonym w pkt 1-3 rozstrzygnięcia nadzorczego.

Dokonując natomiast dalszej oceny rozstrzygnięcia nadzorczego, Sąd nie podzielił zarzutu Wojewody Opolskiego dotyczącego naruszenia art. 9 ust. 4 u.p.z.p., zgodnie z którym ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. W tym zakresie Wojewoda dowodził, że Gmina naruszyła wskazany przepis przez dopuszczenie w § 9 ust. 9 pkt 7 uchwały realizacji na obszarze planu instalacji odnawialnych źródeł energii: "farm fotowoltaicznych o wyższych mocach na terenach rolnych klas IV, V, VI oraz nieużytkach, a także na terenach usługowo-produkcyjnych odpowiednio do potrzeb inwestora", pomimo że obszary takie nie zostały uprzednio wskazane w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy. W związku z tym wyjaśnienia wymaga, że powołany przez Wojewodę art. 10 ust. 2a u.p.z.p., nakładający m.in. obowiązek ustalenia w studium rozmieszczenia urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii, wprowadzony został do u.p.z.p. ustawą z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 155, poz. 1043) i wszedł w życie w dniu 25 września 2010 r. Zgodnie jednak z art. 3 ust. 2 ww. ustawy nowelizującej do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W niniejszej sprawie Studium zostało uchwalone 25 lutego 2010 r. Z kolei uchwała Rady Gminy o przystąpieniu do sporządzenia planu została podjęta 30 września 2008 r., zmieniona uchwałą Rady z dnia 17 grudnia 2012 r., zatem postępowanie nie zostało zakończone do 25 września 2010 r., stąd zastosowanie miały przepisy dotychczasowe. W konsekwencji powyższego należało stwierdzić, że cała argumentacja Wojewody odnosząca się do art. 10 ust. 2a u.p.z.p., a mająca świadczyć o naruszeniu art. 9 ust. 4 u.p.z.p. jest nieuprawniona, ponieważ przepis ten nie miał w ogóle w sprawie zastosowania. Tym samym organ nadzoru w sposób nieuprawniony stwierdził, że Rada Gminy musi zdecydować o lokalizacji instalacji z odnawialnych źródeł energii zgodnie z art. 10 ust. 2a u.p.z.p. przez zmianę obowiązującego

Studium, a dopiero potem dokonać ich lokalizacji na podstawie planu miejscowego.

W tym stanie rzeczy Sąd, działając na podstawie art. 148 p.p.s.a., uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze w części obejmującej punkt 4 sentencji tego rozstrzygnięcia, o czym orzeczono w pkt 1 sentencji wyroku. W pozostałym zakresie - z wcześniej przedstawionych powodów - orzeczono o oddaleniu skargi, na podstawie art. 151 p.p.s.a. (pkt 2 sentencji wyroku). Sąd uznał bowiem, że zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze w pozostałej części jest zgodne z prawem, ponieważ uchwała Rady Gminy Skarbimierz została wydana z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 u.p.z.p., co upoważniało organ nadzoru do stwierdzenia jej nieważności w części określonej w pkt 1-3 sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia.